

Dette hellige evangelium skriver evangelisten Matthæus: Da de nærmede sig Jerusalem og kom til Betfage ved Oliebjerget, sendte Jesus to disciple af sted og sagde til dem: »Gå ind i landsbyen heroverfor, og I vil straks finde et æsel, som står bundet med sit føl. Løs dem, og kom med dem. Og hvis nogen spørger jer om noget, skal I svare: Herren har brug for dem, men vil straks sende dem tilbage.« Det skete, for at det skulle opfyldes, som er talt ved profeten, der siger: »Sig til Zions datter: Se, din konge kommer til dig, sagtmodig, ridende på et æsel og på et trækdyrs føl.« Disciplene gik hen og gjorde, som Jesus havde pålagt dem. De kom med æslet og føllet og lagde deres kapper på dem, og han satte sig derpå. Den store folkeskare bredte deres kapper ud på vejen, andre skar grene af træerne og strøede dem på vejen. Og skarerne, som gik foran ham, og de, der fulgte efter, råbte: »Hosianna, Davids søn! Velsignet være han, som kommer, i Herrens navn! Hosianna i det højeste!« Matthæusevangeliet 21,1-9

Æslet er et misforstået dyr. I hvert fald i nyere tid. Æslet bliver tit fremstillet som stædigt, som sådan et dyr der ikke vil rykke sig ud af flækken. I tegnefilmens verden er det helt galt, for her er æslet enten ulykkeligt eller latterligt.

Æsel i *Peter Plys* er ulykkelig, fordi han føler, at hele verden går ham imod, og derfor er han deprimeret. Han står og kigger på sit hus, han netop er blevet færdig med at bygge, og som endnu engang er brast sammen. Æsel har end dyb og opgivende stemme.

Anderledes er det med æslet i filmen *Shrek*. Det befinder sig i den anden grøft. Det griner hele tiden og laver jokes, men drømmer i virkeligheden om at være en præmiehingst. At være et æsel i tegnefilmens verden skal ikke være nemt.

Så galt står det ikke til i Biblen, hvor æslet har en anden og noget højere værdi. Allerede i De Ti Bud nævnes æslet sammen med næstens hustru, trækvinde og okse, som noget af det, man ikke må begære. Det er det 10. bud.

Et andet sted i Det Gamle Testamente bliver det helt tegneserieagtigt, for i 4. mosebog hører vi om et talende æsel – ligesom i *Shrek*. Æslet tilhører Bileam, som er en ond spåmand, der har lumske planer om at forbande israelitterne. Den plan synes Gud overhovedet ikke om, så hans engel viser sig for æslet og bruger det som et talerør for Bileam. Planen er, at æslet skal stille sig i vejen for Bileam og overbevise ham om, at hans planer om at forbande israelitterne er uholdbare. Men det

virker ikke, og Bileam pisker bare løs på æslet, for at få det til at gå videre.

(Æslet) sagde til Bileam: »Hvad har jeg gjort dig, siden du nu har slået mig tre gange?« Bileam sagde til æslet: »Du har tirret mig. Havde jeg haft et sværd i hånden, havde jeg slået dig ihjel!

Til sidst forstår spåmanden Bileam dog situationens alvor og retter ind efter æslet og Herrens engel. Bileam ender med at velsigne israelitterne i stedet for at forbande dem. Æslet bliver på den måde Guds redskab, men det bliver i virkeligheden også Bileams redning, da han ender med at gøre det rigtige.

Biblen er en mindre zoologisk have. Helt fra Noas Ark til hyrdernes får julenat er vi omgivet af pels, fjer og skæl. Dyrene er overalt, og de spiller en vigtig rolle som bindeled mellem Gud og mennesker. Vi synger om Jesus som Guds lam, og Helligånden symboliseres med en due. Ligesom den due, der kom tilbage til Noa med et olivenblad i munden. Fredsduen.

Teksterne til denne Palmesøndag er også fyldt med dyr. Vi hører fra Zakarias' bog om en konge, der skal ride ind i Jerusalem på et æsel og på en æselhoppes føl. Når den dag kommer, vil Gud tilintetgøre hestene i Jerusalem og krigsbuene. Historien melder ikke noget om, hvad de stakkels heste i Jerusalem har gjort Gud, men profetien fra Zakarias' bog fortæller os noget om hestene. Hesten er nemlig krigsherrens transportmiddel. Hesten er et skønt og ophøjet dyr, forestil jer sådan en dybsort og glinsende araberhingst der galopperer hen over sletten på vej mod krig. Den panserklædte krigsherre sidder klar til at ride fjenderne ned og indtage nyt land. Det virker ikke lige så godt på et æsel.

Æslet har korte ben, og er ikke lige så hurtig som hesten. Til gengæld er æslet terrængående. Og så er det slet ikke så stædigt, som mange går og siger. Jeg har læst et sted, at æslet frem for alt er et eftertænksomt dyr. Æslets ejer giver sig måske til at piske løs på det, fordi det er gået i stå, men det er synd, for æslet gør faktisk ejeren en tjeneste. Æslet finder nemlig den sikreste vej mellem klippeskær og ned ad skrånninger. Hvis det bare stormede frem som en hest, ville det gå helt galt. Et fredeligt og eftertænksomt dyr, der bærer tunge byder og er misforstået af denne verden.

Det er selvfølgelig derfor, at Jesus rider ind i Jerusalem på et æsel. Fordi han er en fredsfyrste. Havde han været en krigsherre, en Djengis Kahn eller en afghansk militsleder, havde det set anderledes ud. Putin rider på en hest i bar overkrop, ligesom der findes et surrealistisk billede af

Nordkoreas leder, Kim Jong-Un, der på hesteryg stavrer gennem et snedækket landskab iført en lysebrun jakke med mørkebrun pelskrave. De vil gerne se barske ud, vil de så, og det gør de sandelig også. Men Jesus Kristus, Guds søn, har udset sig et æsel som transportmiddel. Det er på ingen måde særlig barsk. Men der er heller ingen grund til at være barsk, når man er mægtig.

Palmesøndag rider Jesus ind i Jerusalem på det berømte, sagtmodige æsel - og dets føl, hører vi. Hvordan det er gået til i praksis, er svært at sige, men det er da specielt, at Jesus har siddet på begge to dyr på samme tid. For det står der faktisk. *Se, din konge kommer til dig, sagtmodig, ridende på et æsel og på et trækdyrs føl.*

Æslerne kan naturligvis være stablet ovenpå hinanden eller Vorherre kan have haft usædvanligt lange ben, vi ved det ikke. *Ridende på et æsel og på et trækdyrs føl.*

Uanset hvordan man forstår dette og, så er indtoget i Jerusalem en indgangsportal til Gudsriget. Bevægelsen sker udefra og ind i byen, op til Golgatha, ind i døden, ned i dødsriget og op på tredjedagen. I dagene op til påskesøndag udspiller hele dramaet sig. Det drama, der gennem 2000 år har formet vores verden. Så hvorfor vender vi tilbage til påskebegivenhederne år efter år? Hvorfor synger vi de samme salmer? Og skriver nye? Hvorfor ikke bare samle et politisk flertal i Folketinget og få afskaffet hele molevitten, som en ung politiker foreslog. Hun mente, at vi var nødt til at se på, hvordan samfundet kunne fungere fremadrettet. Hvis vi gerne ville have velfærd og bæredygtig udvikling, så måtte nogle af alle de helligdage altså lade livet. For de kostede. Det koster selvfølgelig også noget at lønne politikerne, kunne man hurtigt indvende, men svaret må findes et andet sted.

For meget tyder på, at netop velfærden og den bæredygtige udvikling er et resultat af kristendommen. Så hvad ville tilværelsen blive uden? *Mennesket lever ikke af brød af alene*, som vi hørte i fasten, da Jesus afviste Djævelen i ørkenen. Mennesket er et åndeligt væsen, og derfor må det have mere end bare det daglige brød for at leve. Det må have håb, og det må have noget at tro på, som rækker ud over mennesket selv.

Det er denne store fortælling vi møder i påsken; fortællingen om mennesket i forhold til Gud og i forhold til medmennesket – på godt og ondt. Palmesøndag løftes sløret for dette store rige, som

Jesus kommer ridende med. På et æsel. Fordi æslet er et fredeligt dyr. Og fordi Gudsriget tager udgangspunkt i den fred, Jesus kommer med. En fred vi ikke bare kan tage for givet. Der vil nemlig altid være barske mænd og kvinder, som poserer på heste og bjørne, generaler der kigger strengt ud på pladser. Vi bliver ikke fri for det magthungrende menneske, hverken ude i verden eller inde i os selv. Det er det vilkår, vi må leve under. At vi er faldne størrelser, men heldigvis også at i dåben er genfødt til et levende håb, som det hedder. Et levende håb om, at det gode og sande må sejre over ondskab og løgner.

Den næste uges tid skal alt dette forklares, når Gudsriget, dette rige for verdens fredelige æsler, kommer til syne i Jesus Kristus. Gudsriget som palmesøndagens indtog, skærtorsdagens fællesskab, langfredagens lidelse, påskedagens sejr over døden, og anden påskedags vandring ud i verden igen. Kære menighed. Rigtig god påskeuge!

Derfor kan vi sige: Lov og tak og evig ære være dig vor Gud, Far, Søn og Helligånd, du, som var, er og bliver en sand treenig Gud, højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed. Amen